

Το μόνο που έχουμε

είναι η ίδια

την άλλη

*μπροστούρα για τις υποθέσεις
της Ηλιούπολης και των Σεπολίων

ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΕΠΟΛΙΑ*

Τον Οκτώβριο του 2022 ο 53χρονος Ηλίας Μίχος συλλαμβάνεται επειδή εξέδιδε ένα 12χρονο κορίτσι στα Σεπόλια. Ο παιδοβιαστής και μαστροπός ήταν οργανωμένος στην τοπική οργάνωση της ΝΔ στον Κολωνό, φανατικός του Πατρίς - Θρησκεία - Οικογένεια, ψάλτης με γνωριμίες στην εκκλησία, φίλος της Αστυνομίας, του Νόμου και της τάξης. Ο Μίχος βίαζε την 12χρονη και κατέγραφε τις αποτρόπαιες πράξεις του, τις οποίες στην συνέχεια αναρτούσε σε ιστότοπο. Από εκεί εντόπιζε άλλους άνδρες που ενδιαφέρονταν να βιάσουν την ανήλικη έναντι χρηματικής αμοιβής. 213 άντρες, υποψήφιοι παιδοβιαστές, ανάμεσά τους επιχειρηματίες, μεγαλοστελέχη των ΜΜΕ, πολιτικοί, δικηγόροι και κάθε λογής ευսπόληπτοι πολίτες έδειξαν ενδιαφέρον να βιάσουν τη 12χρονη. Συνολικά έως σήμερα έχουν συλληφθεί 34 άτομα.

Όλο αυτό το διάστημα, η 12χρονη έχει δεχθεί επανειλημμένες απειλές για να μνη μιλήσει. Έχει υποστεί επιθέσεις με πέτρες και εισβολή στο σπίτι της με μαχαίρι. Καλέστηκε 7 φορές για να καταθέσει. Κακοποιήθηκε ξανά και ξανά από τα media, που στιγμάτισαν την ίδια και την οικογένειά της με αναφορές στην προσωπική τους ζωή. Κακοποιήθηκε από την αστυνομία, με περιστατικά όπως το σταμάτημα της ίδιας και του αδερφού της σε δήθεν προληπτικό έλεγχο από ένοπλους της ΟΠΚΕ κατά τη μεταφορά τους με όχημα της ασφάλειας. Ταυτόχρονα, η τότε υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων Δ. Μιχαηλίδου αποκάλυψε σε δημόσια ομιλία της την καινούρια διεύθυνση κατοικίας του κοριτσιού, θέτοντάς την ξανά σε κίνδυνο. Όλο αυτό το διάστημα, η 12χρονη δεν έχει λάβει καμία ψυχολογική και οικονομική υποστήριξη από το κράτος. Το υποτιθέμενο αυτό πλέγμα κρατικής πρόνοιας και μέριμνας αποδείχθηκε διάτρητο και τυλίχθηκε γύρω από το σώμα ενός πολλαπλά τραυματισμένου παιδιού.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ*

Τον Ιούλιο του 2021, ο επιζώσα Ε. κατάφερε να διαφύγει από τα χέρια του αστυνομικού Δημήτρη Μπουγιούκου, ο οποίος την κακοποιούσε σωματικά και ψυχολογικά. Η ίδια δεχόταν συστηματική σεξουαλική κακοποίηση και από τον πατέρα της και ο Μπουγιούκος την προσέγγισε ερωτικά με την υπόσχεση να τη βοηθήσει να ξεφύγει από το σπίτι της. Πολύ σύντομα άρχισε να την εκδίδει παρά τη θέλησή της και κάθε φορά που εξέφραζε την άρνηση της να κάνει ό,τι της επέβαλε ο μαστροπός, δεχόταν απειλές, εκβιασμούς και σωματική κακοποίηση. Σε μία από τις φορές που κατάφερε να βγει για λίγο από το σπίτι που κρατούνταν, προσεγγίστηκε από σερβιτόρα διπλανού καφέ, στην οποία και μίλησε για την κακοποίηση της. Οι δύο γυναίκες πολύ γρήγορα βρέθηκαν στο Α.Τ. της περιοχής, όπου μετά από αρκετές ώρες αναμονής, η 19χρονη μεταφέρθηκε με πολιτικό αμάξι στην διεύθυνση εσωτερικών υποθέσεων στο Μαρούσι, στερώντας της την επαφή με οποιονδήποτε. Παρά τα εμπόδια της Ε.Α.Σ. για να μην λάβει διαστάσεις το ζήτημα, το κύμα αλληλεγγύης γρήγορα έκανε ευρέως γνωστή την υπόθεση.

Κατά τη δίκη ο μαστροπός αθωώθηκε για το αδίκημα του βιασμού αλλά κρίθηκε ένοχος για το αδίκημα της εμπορίας ανθρώπου σε βάρος της 19χρονης. Να σημειωθεί ότι και δεύτερη κοπέλα κατέθεσε εναντίον του για το ίδιο αδίκημα. Το δικαστήριο του αναγνώρισε το ελαφρυντικό του πρότερου σύννομου βίου και του επέβαλε ποινή με δυνατότητα αναστολής, οπότε και ο ίδιος αφέθηκε λίγο αργότερα ελεύθερος. Ο Μπουγιούκος λίγο μετά την απόφαση του δικαστηρίου εξαπέλυσε απειλές στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ενώ το κείμενο της ανάρτησης αυτής απεστάλη, με SMS, από άγνωστο αριθμό και στο κινητό τηλέφωνο της επιζώσας.

**Οι επιζώσεις των δύο υποθέσεων υποστηρίζονται ηθικά και υλικά από ένα δίκτυο Αλληλεγγύης.*

Περιμένοντας τον επόμενο κύκλο επεισοδίων...

Και για τις δύο αυτές υποθέσεις αλλά και πολλές άλλες, τα μίντια ενθαρρύνουν δήθεν τις επιζώσεις να σπάσουν την σιωπή τους ενώ μεθοδευμένα συστηματοποιούν την φίμωση όλων όσων καταγγέλλουν τους κακοποιητές τους. Δελτία, πρωινάδικα και εκπομπές με όρους κιτρινισμού παρουσιάζουν τους βιαστές άλλοτε ως κτηνανθρώπους και ψυχοπαθή τέρατα που τους προκάλεσε η κοντή μας φούστα, συγκαλύπτοντας έτσι τα πραγματικά κίνητρα του βιασμού που είναι η τιμωρία, η ταπείνωση και η ανδρική κυριαρχία πάνω στα σώματά μας. Άλλοτε κατασκευάζουν ρατσιστικά παραληρήματα για να εξαπολύσουν τον ρατσιστικό οχετό τους, όπως ο μύθος του στερημένου πεινασμένου μετανάστη, προστατεύοντας με την τακτική αυτή «καταξιωμένους», «μορφωμένους», «ευսπόληπτους πολίτες», πατριώτες, με «καλή κοινωνική παρουσία». Από την άλλη οι επιζώσεις διαπομπεύονται από τα μίντια τα οποία παραβιάζουν κάθε έννοια προστασίας των δικαιωμάτων τους, στιγματίζονται, διασύρονται και τιμωρούνται καθώς στο τέλος καλούνται να αποδείξουν ότι δεν προκάλεσαν τον βιασμό τους, ότι δεν έφταιγαν**. Μία τιμωρία που μοιάζει περισσότερο με πρακτική συμμόρφωσης και φίμωσης των μελλοντικών επιζώσων που θα τολμήσουν να σκεφτούν να ανοίξουν το στόμα τους.

****Εδώ να σημειωθεί ότι η αντιστροφή θύματος-θύτη εντάσσεται στην ευρύτερη κουλτούρα του βιασμού, δηλαδή το περιβάλλον εκείνο όπου η σεξουαλική βία, ιδιαίτερα εναντίον των γυναικών, κανονικοποιείται και δικαιολογείται από τα ΜΜΕ και τους θεσμούς, ενσταλάζεται στη συλλογική συνείδηση και διαχέεται στις κοινωνικές σχέσεις. Ο βιασμός παραμένει το μοναδικό έγκλημα που καλείται το θύμα να αποδείξει την “αθωότητά” του και όχι ο θύτης!**

Και κάθε φορά που κάποιος «οικογενειάρχης», «καλός πολίτης», μπάτσος, πόσο μάλλον αν είναι και της εκκλησίας, κατηγορείται για βιασμό, η κοινωνία πέφτει από τα σύννεφα. Και όσο τα μίντια παρουσιάζουν τις υποθέσεις σαν ένα θρίλερ σίριαλ χρησιμοποιώντας πολύ στοχευμένα έναν εγκληματολογικό λόγο, η κοινωνία περιμένει με αγωνία να παρακολουθήσει το επόμενο επεισόδιο, και να μάθει ποιος είναι ο διολοφόνος. Μόνο που τα σίριαλ αυτά, τα πραγματικά δηλαδή, διαφέρουν από τα άλλα. Δεν έχουν ανατροπές ούτε εκπλήξεις. Αντιθέτως επαναλαμβάνουν ξανά και ξανά το ίδιο μοτίβο. Αυτό της πατριαρχίας.

Και είναι αυτή η μισογύνικη πατριαρχική κοινωνία που χρησιμοποιώντας έναν διάχυτο σεξιστικό λόγο, έχει εκπαιδευτεί να κατηγορεί συνεχώς τα θύματα και τις οικογένειές τους. Που ψάχνει να βρει το τέρας στα μάτια μιας γυναίκας γυρνώντας το βλέμμα από τους βιαστές και το σύστημα που τους γεννά και τους συγκαλύπτει. Και με τον τρόπο αυτό, η υπόθεση Κολωνός, η υπόθεση Ηλιούπολη και πολλές άλλες γίνονται υποθέσεις που διαδραματίστηκαν κάπου μακριά από εμάς, σε μια άλλη γειτονιά στοιχειωμένη. Και γίνονται έτσι μεμονωμένα περιστατικά αποπροσανατολίζοντας την κοινωνία από την ουσία που είναι η έμφυλη καταπίεση, η κοινωνική ανισότητα και τα πολλαπλά συστήματα εξουσίας.

Η δικαιοσύνη είναι ταξική

Οι ιστορίες αυτές, μας θυμίζουν πως η δικαιοσύνη είναι πάντα ταξική και δεν έχει σημασία τι κάνεις αλλά ποιος/α είσαι. Η καταγωγή, η κοινωνική θέση, το επάγγελμα και το φύλο σου είναι τελικά αυτά που θα σε κρίνουν. Από τον Λιγνάδο και τον Φιλιππίδο μέχρι τον μπάτσο στην Ήλιούπολη, η δικαιοσύνη έρχεται να ξεπλύνει τα καθίκια αυτά που εξυπηρετούν το σύστημα που τους γεννά. Και η δικαιοσύνη είναι τελικά και αυτή ένα εργαλείο που συντηρεί το υπάρχον αφήγημα που λέει ότι οι μετανάστες είναι εγκληματίες, οι γυναίκες φταίνε, οι μπάτσοι είναι καλά παιδιά και οι πλούσιοι επιχειρηματίες οικογενειάρχες με καθαρό πρώιμο βίο.

Και σερά σερά...

Το κράτος είναι η μαφία

Τα κυκλώματα (παιδο)βιαστών, μαστροπείας, τράφικινγκ, σωματεμπορίου εμπλέκονται με κράτος, παρακράτος, πολιτικούς, υψηλόβαθμα στελέχη της αστυνομίας, media, εκκλησία, δικαστική αρχή και τελικά ξεπλένονται (υπόθεση Ηλιούπολης, υπόθεση Σεπολίων, υπόθεση Λιγνάδη, Υπόθεση γόνων της Κόκα Κόλα και πολλές άλλες).

Τα περιστατικά αυτά δεν είναι μεμονωμένα αλλά είναι μέρος ενός ολόκληρου συστήματος δύναμης και εξουσίας.

Δεν μας κάνει εντύπωση ότι υπάρχουν στοιχεία και πρόσωπα που συνδέουν την υπόθεση των Σεπολίων με την υπόθεση της Ηλιούπολης και τη greek Mafia που είναι ένα κύκλωμα που κανόνιζε και εισέπραττε χρήματα από εκατοντάδες παράνομους οίκους ανοχής και χαρτοπαικτικές λέσχες στην Αθήνα με εμπλεκόμενους ανθρώπους της νύχτας, αστυνομικούς (εν ενεργείᾳ ή εν αποστρατείᾳ) και δικηγόρους.

Και κάπως έτσι όλες αυτές οι βρώμικες υποθέσεις βγαίνουν από τον ίδιο κάδο και το κράτος παρακρατεί και γίνεται μαφία.

Και το σίριαλ δεν έχει τέλος...

Για μας όμως ούτε οι ιστορίες αυτές είναι σίριαλ ούτε εμείς είμαστε απλά και μόνο θεατές ενός χιλιοπαγμένου έργου.

Οι ιστορίες αυτές γράφουν στα σώματά μας τις πληγές της έμφυλης και της ταξικής μας προέλευσης.

Οι ιστορίες αυτές μας υπενθυμίζουν πόσο βαθιά πατριαρχική είναι η κοινωνία που μεγαλώνουμε.

Τα σώματα μας σεξουαλικοποιούνται, αντικειμενοποιούνται και τελικά δεν μας ανήκουν και το βάρος πέφτει πάντα σε κάποια από εμάς (αν είναι μητέρα ακόμα καλύτερα αφού κατέχει τον πιο «ιερό ρόλο»), ξεχνώντας τους 200 «πελάτες» που κρύβονται από πίσω.

Πίσω όμως από τις οθόνες και έξω από τις δικαστικές αίθουσες μας περιμένουν οι αδερφές μας για να μας προσφέρουν την φροντίδα και την αλληλεγγύη τους και να μας χαρίσουν τη δύναμη να συνεχίσουμε.

Να συνεχίσουμε να παλεύουμε ενάντια σε αυτό το σύστημα που εμπορεύεται και εξουσιάζει τα σώματά μας, μέχρι να γράψουμε εμείς το τέλος κάθε πατριαρχικής ιστορίας.

